

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Denemarkové a soudců Mgr. Patricie Adamičkové a Mgr. Pavla Freiberta ve věci

žalobce: **Ing. Bc. R. T.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc.
sídlem Botičská 1936/4, 128 00 Praha 2

proti
žalované: **Bc. L. P.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátkou JUDr. Janou Marečkovou
sídlem Ondříčkova 2167/16, 130 00 Praha 3

o zaplacení 101 826,14 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10. listopadu 2020, č. j. 46 C 190/2019-463,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. o věci samé **mění** tak, že žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci částku 101 826,14 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně z částky 101 826,14 Kč od 16. 4. 2019 do zaplacení; jinak se rozsudek soudu I. stupně ve výroku I., pokud jím byla zamítnuta žaloba co do úroku z prodlení stanoveného vždy znovu k prvému dni dalšího pololetí, v němž prodlení trvá, počínaje dnem 1. 7. 2019 do zaplacení, **potvrzuje**.
- II. Žalobci se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 10. 11. 2020 soud I. stupně zamítl žalobu na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 101 826,14 Kč s příslušenstvím ve výroku rozsudku specifikovaným (výrok I.) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 72 938,80 Kč (výrok II.).
2. Soud I. stupně tak rozhodl o žalobou uplatněném nároku na vydání bezdůvodného obohacení v žalované výši, kterého se žalobce domáhal s tvrzením, že v období od roku 2009 do května 2016 vedli se žalovanou společnou domácnost a v tomto období žalobce ze svých finančních prostředků provedl platby, které byly vynaloženy na výlučné závazky a dluhy žalované, a žalovaná s ním po skončení vedení domácnosti tyto platby nevypořádala a na úkor žalobce se tak bezdůvodně obohatila. Konkrétně jde o částku ve výši 93 291,14 Kč, která byla žalobcem v období od 15. 6. 2014 do 17. 2. 2016 uhrazena na úvěr žalované poskytnuté jí společností CETELEM, a o částku 8 535 Kč, která byla žalobcem v období od 16. 5. 2014 do 13. 5. 2016 uhrazena na mobilní služby poskytované žalované. Žalovaná neuznávala žalobou uplatněný nárok, v době soužití se žalobcem žalovaná ve finanční oblasti zcela podléhala vlivu žalobce. Brala si půjčky, jak jí řekl žalobce a odevzdala mu svou kreditní kartu k půjčce, a tu již čerpal žalobce. K dispozici měl i běžný účet žalované a z tohoto hradil veškeré platby domácnosti, a na co nezbylo, bylo hrazeno z účtu žalobce. Ještě před soužitím se žalobcem měla zřízena kartu u společnosti CETELEM na částku 20 000 Kč, kterou po dobu soužití účastníků měl k dispozici žalobce. Na žalobou uplatněnou pohledávku započítala platby ve výši 275 676 Kč. Žalobce vznesl námitku promlčení pohledávek žalované za žalobcem.
3. Soud I. stupně vyšel z nesporného tvrzení účastníků, že vedli společnou domácnost a dále z prokázaných skutkových zjištění, že společně hospodařili ohledně svých výlučných majetků. Žalobce disponoval přístupovými údaji do internetového bankovníctví žalované, žalovaná jeho nikoliv. Žalobce prováděl transakce přes internetové bankovníctví žalované i své. Žalobce ze svého bankovního účtu zaplatil za telefonní služby poskytnuté společností T-Mobile Czech Republic a.s. žalované v období od 16. 5. 2014 do 13. 5. 2016 ve výši 8 535 Kč. Dále ze svého bankovního účtu zaplatil za žalovanou v období od 15. 6. 2014 do 17. 2. 2016 splátky půjčky žalované od společnosti CETELEM ČR, a.s. v celkové výši 93 291,14 Kč, pod variabilním symbolem č. xxx. V řízení vzal dále za prokázanou existenci úvěrů a půjček, na základě smluv, které žalobce, žalovaná nebo oba společně uzavřeli s řadou společností poskytujících úvěry a půjčky. Mimo jiné žalovaná uzavřela dne 9. 12. 2010 smlouvu o poskytnutí úvěru č. xxx se společností CETELEM ČR, a.s., jejímž předmětem byl revolvingový úvěr v maximální výši 701 955 Kč. Žalobce jako partner smlouvu podepsal. Tento úvěr byl konsolidován v částce 648 409 Kč a v částce 121 923,66 Kč hypotečním úvěrem od mBank a.s., který byl poskytnut žalobce ve výši 910 000 Kč. Rovněž žalobce uzavřel se společností CETELEM ČR, a.s. smlouvu o úvěru a to dne 1. 12. 2011, předmětem smlouvy byl úvěr ve výši 365 620 Kč, který byl poskytnut žalobci dne 15. 12. 2011.
4. Po provedeném dokazování soud I. stupně dospěl k závěru, že mezi účastníky byla uzavřena dohoda ohledně společného hospodaření v oblasti výlučných závazků. Žalobce měl po celou dobu společného soužití přístup do internetového bankovníctví žalované, tedy žalobce byl osobou rozhodující, co se který měsíc z jakého účtu zaplatí. Žalobce věděl o výlučných finančních závazcích žalované, hospodařil s nimi a měl k dispozici jejich právní podklady. Soud I. stupně nepřisvědčil žalobci, že hradil dluhy žalované, a po dobu soužití do ní investoval nemalé částky, jelikož v řízení vzal za prokázané, že oba účastníci dosahovali obdobných příjmů ze závislé činnosti, žalobce však měl výdaje zvýšené, když si koupil motorku, pozemek, bývalé manželce doplácel automobil a na vypořádání zaniklého společného jmění manželů. Po skončení soužití byla žalovaná vysoce zadlužena a potřebovala finanční výpomoc, a byl to žalobce, kdo jí půjčil 257 000 Kč. Žalobce tak nemohl být schopen pouze ze svých finančních prostředků hradit své oproti žalované

zvýšené náklady. Soud I. stupně vzal v řízení za prokázané, že žalobce hradil ze svého účtu na výlučné závazky žalobkyně, ale i z účtu žalované hradil své výlučné závazky. Podle § 2297 odst. 1 věta druhá o. z. nemohlo mezi účastníky vzniknout bezdůvodné obohacení, protože žalobce poskytoval žalované finanční prostředky s vědomím, že k tomu není povinen.

5. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a procesně neúspěšnému žalobci uložil povinnost uhradit žalované náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s právním zastoupením.
6. Proti rozsudku podal včasné a přípustné odvolání žalobce. Nesouhlasil se soudem I. stupně, že by mezi účastníky byla uzavřena dohoda ohledně úhrady výlučných závazků účastníků, a že by akceptoval, že uhradí ty závazky za žalovanou, které přijala sama. Takovou dohodu nelze dovodit ze skutečnosti, že se účastníci dohodli na úhradě plateb po technické stránce, ani z porovnání příjmů a výdajů, ani ze zjištění o úhradě dílčích závazků popsanych v bodu 42. odůvodnění napadeného rozsudku. Poukázal na to, že předmětem sporu nebylo celkové vypořádání hospodaření účastníků za celou dobu jejich soužití, ale dílčí nárok žalobce. V řízení nebylo prokázáno, že by se účastníci dohodli na tom, že tyto konkrétní závazky uhradí žalobce, aniž by mohl po žalované žádat vrácení těchto prostředků. V rozsudku žalobce postrádal uvedení spravedlivého důvodu, který podle soudu vylučuje jeho nárok na vydání toho, co za žalovanou zaplatil. Aplikace ust. § 2997 odst. 1 věty druhá o. z. je za daného skutkového stavu nemožná. Rovněž poukázal na řadu dílčích nesprávností ohledně skutkových zjištění v odůvodnění napadeného rozsudku, které vedou k nesprávným závěrům. Navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek, žalobě vyhověl a přiznal mu náhradu nákladů řízení.
7. Žalovaná popřela, že by soud I. stupně tvrdil existenci dohody mezi účastníky o hospodaření s finančními prostředky, podle které by žalované nevznikl žádný majetkový prospěch. Žalovaná v řízení popisovala hospodaření účastníků tak, že o finančních záležitostech rozhodoval žalobce, tato situace nenastala dohodou, ale vyplynula z povah obou účastníků. Mezi účastníky neexistovala dohoda, že by vzájemné platby měly kdy být placeny zpět. Poukázala na to, že žalobce v průběhu řízení měnil svá tvrzení, a i z toho je zřejmé, že žádná dohoda neexistovala. Pokud žalobce plnil za žalovanou, plnil s vědomím, že k tomu není povinen a činil tak bez právního důvodu. Podle žalované bylo v řízení prokázáno, že v žalobě tvrzené platby byly žalobcem placeny žalobcem na závazky žalované, jedná se o obohacení, nikoli však bezdůvodné, jež by žalovaná byla povinna žalobci vydat. Pokud by soud dospěl k závěru, že nárok žalobce je dán co do důvodu a výše, pak nelze žalobci právo přiznat, neboť jde o nárok promlčený, nadto žalovaná provedla zápočet svých pohledávek na pohledávky žalobce a došlo tak k zániku dluhu žalované. Podle žalované je žalobou uplatněný nárok rovněž v rozporu s dobrými mravy. Navrhl, aby odvolací soud potvrdil napadený rozsudek a přiznal jí náhradu nákladů odvolacího řízení.
8. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu I. stupně i řízení, které jeho vydání předcházelo, postupem podle § 212 a § 212 odst. 1, 5 o. s. ř., a shledal, že odvolání žalobce je opodstatněné.
9. Soud I. stupně provedl dokazování ke zjištění skutkového stavu věci nad rámec toho, co bylo potřebné pro posouzení věci (předmětem sporu nebylo vypořádání hospodaření účastníků za celou dobu jejich společného soužití), a na podkladě v řízení provedených důkazů učinil v zásadě správná skutková zjištění. Z některých listinných důkazů bylo možné učinit i další pro posouzení věci právně významná zjištění, která soud neučinil, konkrétně pod jakými variabilními symboly byly hrazeny splátky jednotlivých úvěrů, které byly účastníkům poskytnuty společností CETELEM ČR, a.s., a to za účelem zjištění, zda v žalobě tvrzený závazek vůči společnosti CETELEM ČR a.s. byl skutečně jen žalované, když v řízení bylo zjištěno, že účastníci měli vůči tomuto věřiteli i další

závazky. Protože ve vyjádření k odvolání ze dne 24. 2. 2021 žalovaná nespороvala, že žalobcem v žalobě tvrzenými platbami byly hrazeny její výlučné závazky, když výslovně uvedla, že tato skutečnost byla v řízení prokázána, a ve vyjádření ze dne 5. 11. 2019 (viz č. l. 102) uvedla, že ještě z doby před soužitím se žalobcem měla platební kartu CETELEM, odvolací soud z toho důvodu nepovažoval za nezbytné zopakovat dokazování příslušnými listinami a při posouzení věci vycházel z toho, že splátky úvěrů od společnosti CETELEM ČR, a.s. na základě smlouvy ze dne 9. 12. 2010 a na základě smlouvy ze dne 1. 12. 2011 byly hrazeny pod jinými variabilními symboly než platby uvedené v žalobě (jak i vyplývá z příslušných listin).

10. Na základě v řízení zjištěného skutkového stavu soud I. stupně neposoudil věc správně po právní stránce.
11. Lze souhlasit se soudem I. stupně, že po dobu společného soužití účastníků (od poloviny roku 2009 do 14. května 2016) byla mezi nimi uzavřena dohoda ohledně hospodaření v oblasti jejich výlučných závazků, a to takového obsahu, že platby na závazky žalované i své prováděl prostřednictvím internetového bankovníctví žalobce, kterému žalovaná umožnila přístup ke svému účtu (prokázáno výpovědí žalobce, žalované a svědka M. P.). Taková dohoda nevyžadovala ke své platnosti písemnou formu, mohla být uzavřena ústně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co chtěli účastníci projevit, třeba mlčky (§ 35 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, platný do 31. 12. 2013). Z uvedeného však nelze dovodit, že mezi účastníky byla rovněž uzavřena dohoda o tom, že účastníci budou ze svých prostředků bez dalšího hradit výlučné závazky druhého z nich (takový závěr z provedeného dokazování nevyplývá a soud I. stupně jej ani neučinil).
12. Podle § 2991 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014 (dále jen „o. z.“), kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.
13. Podle ust. § 2997 odst. 1 věty druhé o. z., právo na vrácení nemá ani ten, kdo jiného obohatil s vědomím, že k tomu není povinen, ledaže plnil z právního důvodu, který později nenastal nebo odpadl.
14. Soud I. stupně zamítl žalobu s odkazem na ust. § 2997 odst. 1 věta druhá o. z., když dospěl k závěru, že mezi účastníky nemohlo vzniknout bezdůvodné obohacení, protože žalobce poskytoval žalované finanční prostředky s vědomím, že k tomu není povinen.
15. Pro posouzení dané věci je podstatné vyřešení toho, na základě jaké skutkové podstaty bezdůvodného obohacení se žalobce svého nároku domáhá. V řízení bylo prokázáno, že žalobce uhradil ze svého za žalovanou její závazky vůči společnosti CETELEM ČR, a.s. a T-Mobile Czech Republic a.s, když ze svého účtu poukázal finanční prostředky na účty uvedených věřitelů žalované a byl si dobře vědom skutečnosti, že neplní závazky své, ale závazky žalované. Žalobce tedy plnil za žalovanou, co měla po právu plnit sama.
16. *Bezdůvodné obohacení plněním za jiného vzniká tehdy, je-li tu právní povinnost plnit a současně jestliže plnění poskytne za povinnou osobu ten, kdo sám není povinen (po právu) plnit; bezdůvodně se v tomto případě obohatil nikoliv ten, komu bylo plněno, ale ten, za koho se plnilo. Pro plnění za jiného, co po právu měl plnit sám, je současně charakteristické, že ten, kdo plní, poskytuje plnění s vědomím, že sám nemá právní povinnost plnit a že k plnění přistoupil za jiného, který má (by měl) po právu plnit sám, přičemž mezi tím, kdo plnil, a tím, komu bylo plněno, bylo zřejmé, že plní za jiného. V případě, že ten, kdo plní, jedná v přesvědčení, že plní svůj vlastní závazek nebo*

jinou svou právní povinností, ačkoliv tomu tak ve skutečnosti není (a jedná tedy „v omylu“), jde o plnění bez právního důvodu a nárok na vydání bezdůvodného obohacení vzniká vůči tomu, komu bylo plněno (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2015, sp. zn. 31 Cdo 3617/2012, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 108/2015).

17. Otázkou, zda vědomí ochuzeného, že nemá povinnost plnit, vylučuje podle § 2997 odst. 1 věty druhé o. z. povinnost osoby, za níž bylo plněno, k vydání bezdůvodného obohacení, se zabýval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 3. 5. 2019, sp. zn. 28 Cdo 208/2019. Podle Nejvyššího soudu *nelze usuzovat, že zakotvením vědomého plnění nedlhu coby důvodu vyloučení povinnosti k vydání bezdůvodného obohacení podle § 2997 odst. věty druhé o. z. měla být aplikovatelnost skutkové podstaty plnění za jiného radikálně zúžena na situace zapravení cizího dluhu v mylném domnění o existenci povinnosti takového plnění namísto jiného poskytnout.* Nejvyšší soud ve své úvaze vycházel z jazykového výkladu ust. § 2997 odst. 1 věty druhé o. z., a konstatoval, že *díky dotčeného ustanovení hovoří o vyloučení práva na vrácení obohacení, zatímco při aplikaci skutkové podstaty bezdůvodného obohacení plněním za jiného nestihá povinnost k vydání majetkového prospěchu toho, kdo plnění přijal, nýbrž osobu, jejíž dluh byl zapraven. Ust. § 2997 odst. 1 věty druhé o. z. tedy nelze vykládat tak, že by již samo vědomí plnítele o absenci jeho povinnosti k úhradě cizího dluhu vylučovalo vznik nároku na vydání bezdůvodného obohacení vůči osobě, za níž plnil a již se zánikem dluhu dostalo majetkového prospěchu.* Nejvyšší soud uzavřel, že *právo na vydání bezdůvodného obohacení vzniklého plněním za jiného (§ 2991 o. z.) není vyloučeno podle § 2997 odst. 1 věty druhé o. z. samotnou skutečností, že ochuzený (plnítel) vědomě poskytl plnění namísto obohaceného (dlužníka), ač k tomu nebyl povinen, ani tím, že si ochuzený na věřiteli nevymínil postoupení pohledávky podle § 1936 odst. 2 o. z.*
18. Z výše uvedeného je zřejmé, že ust. § 2997 odst. 1 věta druhá o. z. se v případě bezdůvodného obohacení plněním za jiného neuplatní.
19. O bezdůvodné obohacení by se v posuzované věci nejednalo, pokud by žalovaná měla právní důvod ponechat si částky, které za ní žalobce uhradil. Před soudem I. stupně bylo provedeno poměrně obsáhlé dokazování týkající se jiných (dalších) závazků žalované, než těch, které jsou předmětem žaloby, i závazků žalobce, a dokazování ohledně pohybů na účtech obou účastníků, avšak bez přímého vztahu k předmětu žaloby. V průběhu řízení před soudem I. stupně nebyla žalovanou tvrzena ani prokazována existence právního důvodu, který by žalovanou opravňoval ponechat si částky, které za ní žalobce vynaložil, a soud I. stupně jí v daném směru příslušné poučení podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. neposkytl. Proto tak učinil odvolací soud při jednání dne 21. 4. 2021 (§ 213b odst. 1 o. s. ř.). Žalovaná dané výzvě nedostála, potřebná tvrzení nedoplnila a důkazy neoznačila.
20. Jelikož žalovaná v řízení netvrdila a neprokázala, že finanční částky, které za ni žalobce uhradil jejím věřitelům, si smí ponechat, tedy neprokázala právní důvod provedených plateb, na úkor žalobce se bez spravedlivého důvodu obohatila a je povinna vydat žalobci předmět bezdůvodného obohacení.
21. Odvolací soud neshledal důvodnou námitku žalované, že žalobou uplatněný nárok je promlčený. Právo na vydání bezdůvodného obohacení se promlčí ve lhůtě tří let ode dne, kdy se ochuzený dozví o tom, že došlo na jeho úkor k získání konkrétního bezdůvodného obohacení a kdo je získal (§ 622, § 629 odst. 1 o. z.), nejpozději se právo na vydání bezdůvodného obohacení, jde-li o plnění za jiného, promlčí uplynutím deseti let ode dne, kdy k takovému plnění došlo. Účastníci však žijí ve společné domácnosti a mezi osobami, které žijí ve společné domácnosti, promlčecí lhůta nepočne běžet ani neběží (§ 646 o. z.). Její počátek se odsouvá, a promlčecí lhůta začne běžet, až po ukončení společného soužití. V řízení bylo prokázáno, že účastníci ukončili společné soužití dne 14. 5. 2016. Teprve poté začala běžet tříletá promlčecí lhůta. Pokud žalobce podal žalobu dne 29. 4. 2019, uplatnil jej u soudu včas a jeho nárok není promlčen.

22. Pokud žalovaná namítala, že pohledávka žalobce zanikla započtením, neboť na žalované pohledávky započetla své pohledávky, které má vůči žalobci v celkové výši 275 676 Kč z titulu bezdůvodného obohacení, odvolací soud shledal, že se jedná o pohledávky, které nejsou způsobilé k započtení, a žalovanou učiněný kompenzační úkon nemohl vyvolat zamýšlené právní účinky. Podle § 1987 odst. 1 o. z. jsou k započtení způsobilé pohledávky, které lze uplatnit před soudem. Bezdůvodné obohacení patří mezi nároky, u nichž není zákonnou úpravou stanovena splatnost pohledávek vzniklých z tohoto právního titulu, proto je čas plnění u těchto nároků zpravidla vázán na výzvu věřitele podle § 1958 odst. 2 o. z. Teprve výzvou k plnění se dluh stává splatným a dlužník je povinen splnit dluh bez zbytečného odkladu poté, kdy byl věřitelem o plnění požádán (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2015, sp. zn. 28 Cdo 4252/2014). Žalovaná nevyzvala žalobce k úhradě svých tvrzených pohledávek ve výši 275 676 Kč před tím, než je podáním ze dne 25. 6. 2019 (viz č. l. 33) uplatnila k započtení vůči žalovaným pohledávkám (viz vyjádření žalované při jednání odvolacího soudu dne 21. 4. 2021). Při absenci výzvy k plnění nejsou aktivně započítávané pohledávky žalované splatné a tudíž způsobilé k započtení.
23. Žalovaná také namítala, že výkon práva žalobce je v rozporu s dobrými mravy. Odvolací soud nemůže přisvědčit této námitce žalované, jelikož neshledal takové okolnosti posuzované věci, které by odůvodňovaly odepření práva žalobci. V řízení bylo prokázáno, že žalovaná byla srozuměna s tím, že žalobce vede finanční hospodaření, byla srozuměna s tím, jakým způsobem hradí závazky žalované i své, přičemž v řízení nebylo prokázáno, ani jinak nevyšlo najevo, že by žalobce jednal s úmyslem žalovanou poškodit, připravit ji o finanční prostředky a způsobem vedení finančních záležitostí se na její úkor obohatit.
24. V řízení bylo prokázáno, že žalobce vyzval žalovanou k úhradě částky 101 826,14 Kč dopisem ze dne 5. 4. 2019 a dopisem ze dne 15. 4. 2019 žalovaná odmítla žalobci požadovanou částku uhradit. Ode dne 16. 4. 2019 je proto v prodlení se splněním svého závazku a žalobce má právo požadovat úroky z prodlení (§ 1970 o. z.), a to v zákonné výši, jak podle obsahu žaloby i požadoval. Podle § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů. K 1. 1. 2019 činila repo sazba 1,75 %, výše úroku z prodlení tak činí 9,75 % ročně.
25. Z výše uvedených důvodů odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že žalobě vyhověl a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 101 826,4 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9,75 % ročně z uvedené částky od 16. 4. 2019 do zaplacení. Vzhledem k tomu, že výše úroků z prodlení zůstává po celou dobu prodlení neměnná, odvolací soud potvrdil podle § 219 o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně v části výroku I., pokud jím byla zamítnuta žaloba co do úroku z prodlení stanoveného vždy znovu k prvému dni dalšího pololetí, v němž prodlení trvá, počínaje dnem 1. 7. 2019 do zaplacení.
26. Vzhledem k tomu, že odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně, podle § 224 odst. 2 o. s. ř. znovu rozhodl o nákladech řízení mezi účastníky před soudy obou stupňů. Žalobce byl v řízení zcela procesně úspěšný a vzniklo mu tak právo na náhradu nákladů řízení podle § 142 odst. 1 o. s. ř. Odvolací soud ale shledal, že okolnosti případu, které vyšly v řízení najevo, jsou zvláštního zřetele hodné, odůvodňují aplikaci ust. § 150 o. s. ř. a po žalobci lze spravedlivě požadovat, aby náklady řízení nesl ze svého. Odvolací soud vzal v úvahu, že účastníci jsou bývalí partneři, dlouhodobě žili ve společné domácnosti, o finanční záležitosti se staral žalobce, kterému žalovaná v této oblasti plně důvěřovala, a proto neměla přesnou představu o tom, v jakém rozsahu za ni žalobce závazky hradil. Bezprostředně po ukončení společného soužití jí žalobce tuto skutečnost nesdělil a vydání finančních prostředků po ní nepožadoval, učinil tak s odstupem téměř tří let. Žalovaná tak ani nemohla plně předvídat rozsah svých závazků, včetně těch vůči žalobci. Oproti

žalobci je žalovaná v nepříznivé majetkové situaci, neboť po skončení společného soužití účastníků musela splácení závazků řešit prodejem svého majetku, včetně bytu, v němž bydlela, i půjčkou od žalobce zatímco nepříznivé majetkové poměry žalobce zjištěny nebyly (tyto ani netvrdil). Z uvedených důvodů proto odvolací soud odepřel procesně úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř., a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 10.

Praha 28. dubna 2021

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu